

Arrest

nr. 201 549 van 22 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A / 6
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. HASOYAN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 oktober 2016 en heeft diezelfde dag een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 november 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker werd door het CGVS op 12 februari 2017 gehoord in het Badini.

1.3. Op 23 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Koerdische origine. U bent een soennitische moslim, geboren op 1 januari 1986 in het dorp Hetiti (Hetuit) in het district Amedi van de provincie Dohuk, gelegen in de Koerdische Autonome Regio van Irak (KAR). U bent niet gehuwd en u hebt vier broers en vier zussen.

U verklaarde dat uw familie in 1988 omwille van de oorlog met Saddam Hussein naar Iran vluchtte. U woonde tot 1999 te Orduka in Iran. Vervolgens keerde u op twaalfjarige leeftijd samen met uw familie terug naar de KAR. Jullie vestigden zich in een kamp voor terugkerende Koerden bij het dorp Tenahi. In 2002 keerden u en uw familie terug naar Hetiti, dat door de overheid was heropgebouwd. U ging naar school tot en met het zesde middelbaar. Vanaf uw twintig jaar, dus vanaf 2006, werkte u in Erbil als bewaker bij een bouwbedrijf. U deed dit werk telkens voor twee tot vier maanden en keerde dan periodiek terug naar Hetiti. U werkte ook als herder in de buurt van uw dorp.

In 2005 werd u verliefd op een meisje, genaamd Z.S., dat naar dezelfde school ging als u. U deed een huwelijksaanzoek maar dat werd afgewezen omdat Z. door haar vader aan haar neef N. was beloofd. Op 1 december 2009 huwde Z. tegen haar wil met N.. Op 4 december 2009 werd N. dood aangetroffen in de woning van zijn vader. Het was onduidelijk of Z. N. gedood had, of N. misschien zelfmoord had gepleegd omdat Z. geweigerd had seksuele gemeenschap te hebben met hem. Eén of twee dagen later werd Z. door de overheid meegenomen, enerzijds om haar te ondervragen en anderzijds om haar te beschermen tegen wraakacties door de familie van N.. Z. ging uiteindelijk vrijuit omdat er geen bewijs tegen haar werd gevonden. Gedurende drie à vier maanden stond ze onder toezicht van de overheid om haar te beschermen tegen de familie van N.. Kort na de dood van N. verhuisden Z. en haar familie naar Dohuk om verdere problemen te vermijden. Sindsdien hebt u haar nooit meer teruggezien en hebt u geen contact meer met haar. U vernam via uw moeder dat Z. enkele maanden daarna hertrouwd was met een andere man in Dohuk.

Kort na de uitvaartplechtigheid van N. in december 2009 werd u met de dood bedreigd. De familie van N. beschuldigde u er immers van Z. aangespoord te hebben tot het doden van haar man. Telkens als u buitenkwam werd u bedreigd, waardoor u besloot om binnen te blijven. U ontving ook een dreigtelefoon van I., de broer van N.. U diende een klacht in bij de veiligheidsdiensten (Asayish) in Amide. Zij verzekerden u dat ze op de hoogte waren en zeiden dat u zich geen zorgen moest maken. Vervolgens besloot u om het dorp te verlaten. U ging naar Dohuk en werkte daar in een restaurant. U bleef twee tot drie maanden in Dohuk en reisde dan door naar Akre, waar u als bewaker voor een aardoliebedrijf werkte. U bleef een tijd in Akre en ging verder naar Erbil, waar u als bewaker bij een bouwbedrijf werkte. U deed dit werk telkens voor twee tot vier maanden en keerde dan periodiek terug naar Hetiti. U verbleef tot 2012 in Erbil. Van 2009 tot 2012 keerde u aldus af en toe stiekem terug naar het dorp. In diezelfde periode werd u ook twee keer benaderd door de familie van N. toen u vee aan het hoeden was in het dorp Piran, vlakbij Hetiti.

In 2012 werd er op vraag van uw vader een dorpsvergadering gehouden over uw situatie. De dorpsoudste, drie vooraanstaande personen uit het dorp en de familie van N. waren hierbij aanwezig. Er werd besloten dat de familie van N. u voortaan met rust moest laten. In 2012 keerde u dan ook terug naar het dorp en werkte u in de winkel van uw familie. Aanvankelijk werd u met rust gelaten omdat ook de andere dorpingen u steunden. M. T., de vader van N., begon u echter weer lastig te vallen en dreigde ermee een geheim over uw zus bekend te maken aan uw vader. Uw zus was immers in 2005 zwanger geraakt van de buurman, waarna er een abortus voor haar was geregeld in Mosul. Uw vader was hiervan niet op de hoogte omdat gevreesd werd dat hij een eremoord op uw zus en moeder zou plegen. U meldde aan de vooraanstaanden van het dorp dat u opnieuw werd lastiggevalen door M. T., maar deze zeiden u dat ze niets konden doen omdat de familie weigerde te luisteren. Alle andere dorpingen stonden achter u.

Op 19 maart 2015 kwam M. T. om door een verkeersongeval toen hij onderweg was naar een ziekenhuis in Amedi. I., de zoon van M. T., beschuldigde u van zijn dood. Tijdens de uitvaartplechtigheid waarop u zelf niet aanwezig was, had uw vader immers gehoord dat I. u openlijk bedreigde met de dood. U ontving ook een dreigtelefoon. Uw vader drong erop aan dat u het dorp zou verlaten, waarna u op 22 maart 2015 naar Iran vluchtte. U ging terug naar Orduka en trok in bij uw neef M. die daar was blijven wonen.

Uit vrees om in Iran gearresteerd te worden wegens gebrek aan legaal verblijfsstatuut keerde u op 28 september 2016 terug naar Dohuk. Van daaruit reisde u verder naar Zakho, waar u de grens naar

Turkije overstak. Vanuit Istanbul reisde u per vrachtwagen naar België. Op 24 oktober 2016 kwam u aan in België en op 8 november 2016 diende u uw asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u uw originele identiteitskaart neer, afgeleverd op 17 juli 2013 te Deroluk, en foto's van de grafzerken van M. T. A. H., gestorven op 19 maart 2015, en diens zoon N.M. T. A. H., gestorven op 4 december 2009.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-Generaal blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens vrees voor bedreigingen door de familie van N., naar aanleiding van de overlijdens van N. en diens vader M. T.. Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet. De problemen die u aanbrengt worden immers onvoldoende zwaarwichtig geacht om een grond tot bescherming uit te maken.

Het CGVS betwist niet dat het mogelijk is dat u door de familie van N. geviseerd werd door uw vroegere relatie met Z. en door de daaropvolgende overlijdens van N. en M. T.. Echter, om de volgende redenen kan deze visering niet als voldoende zwaarwichtig beschouwd worden:

Ten eerste blijkt uit uw verklaringen een gebrek aan ernst van bedreigingen tussen 2009 en 2012, en een gebrek aan ernst van de twee dreig telefoons die u ontving. U verklaarde dat u in december 2009 het dorp verliet wegens mondelinge bedreigingen door M. T. Vervolgens woonde u van december 2009 tot 2012 in Dohuk, Akre en Erbil (CGVS, pp.12-13). U antwoordde "ja" op de vraag of u in Akre, Erbil en Dohuk gecontacteerd werd door de familie van N., maar toen u gevraagd werd om deze benaderingen uit te leggen verwees u naar een voorval toen u vee aan het hoeden was in het dorp Piran, vlakbij het dorp Hetiti, en naar twee dreig telefoons uit 2009 en 2015 (CGVS, pp.26-27). Uit uw verklaringen blijkt aldus dat u gedurende uw verblijf in deze steden nooit persoonlijk benaderd bent geweest door de familie van N., en dat u daar veilig buiten het bereik van hun doodsb bedreigingen was. Wat betreft de dreig telefoons, zei u dat u er nooit aan gedacht had om van telefoonnummer te veranderen (CGVS, p.27). Het feit dat deze eenvoudige oplossing om niet opgespoord te kunnen worden, niet bij u was opgekomen, toont het gebrek aan ernst van de doodsb bedreigingen aan.

Ten tweede blijkt het gebrek aan ernst van de bedreigingen ook uit uw terugkeer naar het dorp in 2012 en uw verblijf in dit dorp tot 2015. U verklaarde immers dat u in 2012 terugkeerde naar Hetiti omdat uw probleem was opgelost door een vergadering met de dorpsoudste en stammenoverleg tussen uw stam en die van M. T. (CGVS, p.13, pp.27-28 en vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Ook alle andere dorpingen steunden u en zeiden dat u zich niet zoveel van de situatie moest aantrekken (CGVS, p.31). Hieruit blijkt duidelijk dat u veel steun en medeleven ontving van alle andere dorpingen, van de dorpsoudste en van de vooraanstaande personen uit het dorp. U stelde dat M. T. de uitkomst van deze vergadering niet respecteerde en u bleef bedreigen, en dat de dorpsoversten zeiden dat ze u verder niet meer konden helpen (CGVS, p.31). Toch bent u ondanks de veelvuldige bedreigingen drie jaar lang -van 2012 tot maart 2015- in het dorp blijven wonen. U zei dat u veel binnenbleef door de bedreigingen en door uw psychologische toestand, maar u was evenzeer in staat om gedurende deze periode mee de winkel van uw familie uit te baten en als herder te werken (CGVS, p.13, p.27 en p.31). De steun van alle dorpingen voor uw positie, en het feit dat u het niet nodig achtte onder te duiken, tonen aan dat de doodsb bedreigingen van de familie van N. niet ernstig te nemen waren.

Ten derde is evenmin aangetoond dat de bedreiging sinds het overlijden van M. T. voldoende ernstig is om een grond tot internationale bescherming uit te maken. U verklaarde dat M. T. op 19 maart 2015 door een verkeersongeval om het leven kwam en dat I., diens zoon, u tijdens de begrafenis openlijk beschuldigde van het overlijden en u zou doden (CGVS, p.19). U zei dat I. deze beschuldiging aan uw vader had geuit, en dat u zelf niet op de begrafenis aanwezig was. Op aandringen van uw vader verliet u op 22 maart 2015 het dorp (CGVS, p.31-32). Na de begrafenis ontving u ook een dreig telefoon van I. (CGVS, pp.26-27). Het dient in aanmerking genomen te worden dat de familie van N. al vijf jaar lang, sinds eind 2009, veelvuldig agressieve doch totaal irrationele doodsb bedreigingen aan uw adres uitte die echter nooit tot enig resultaat leidden. U hebt in het dorp nooit in persoon met I. gesproken over het overlijden van M. T. en de nieuwe beschuldiging, noch hebt u sindsdien opnieuw getracht om te bemiddelen of overheidsbescherming in te roepen. U zei dat I. en zijn vier broers allen als peshmerga in

Barza gestationeerd waren en dat zij voornamelijk daar dienst deden (CGVS, pp.32-33). De ernst van de bedreiging wordt dus mede ondermijnd door het feit dat de overgebleven mannelijke familieleden zelden in het dorp aanwezig waren. Bovendien verklaarde u dat uw familie in het dorp intussen met rust gelaten wordt (CGVS, p.33), waaruit blijkt dat de familie van M. T. zich allerm minst bezighoudt met het opsporen van uw verblijfplaats of het najagen van uw persoon.

Met betrekking tot de door u aangehaalde psychische problemen (CGVS, p. 6, 21, 34) kan er nog op gewezen worden dat deze op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van dezelfde wet. U dient voor de beoordeling van uw psychische problemen dan ook een aanvraag voor een machtiging van verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

Gelet op het bovenstaande is het CGVS van oordeel dat er in uw geval geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, indien u zich terug zou vestigen in de KAR.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden.

De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export ende inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Tal van luchtvaartmaatschappijen bieden immers vluchten op Irak aan. Een terugvlucht naar Irak dient niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat dat etnische Koerden de KAR vrij kunnen binnenkomen en over het algemeen geen garantsteller meer moeten opgeven om door de veiligheidscontrole te komen. Hoewel er na de bomaanslag in Erbil in april 2015, restrictieve maatregelen werden ingevoerd met betrekking tot binnenkomst en verblijf in de KRG-regio, trof deze verstrenging in hoofdzaak Arabieren en meer bepaald alleenstaande Soennitische mannen.

Etnische Koerden die het geweld in Centraal- Irak ontvluchtten, kunnen zich voorts vrij vestigen in de KARregio. Zij hebben over het algemeen geen probleem om een verblijfsvergunning te bekomen. Volgens sommige bronnen dienen Koerden zelfs geen verblijfsvergunning aan te vragen en hebben zij op basis van hun Iraakse identiteitskaart en Koerdische identiteit recht op verblijf in de KAR. Het lokale Asayish-kantoor zal een veiligheids- en achtergrondcontrole uitvoeren, wat een aantal weken in beslag neemt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich opnieuw in de KAR vestigt. U identificeert zichzelf immers als etnische Koerd (CGVS, p.5) en hebt tijdens uw verblijf in Irak ook altijd binnen de KAR gewoond (CGVS, pp.6-7). Ook uw identiteitskaart in 2013 werd in de KAR afgegeven, meer specifiek in Deroluk (CGVS, p.16). Hieruit blijkt dat u toegang hebt tot de nodige administratieve overheidsdiensten in de KAR. Ook tonen uw verklaringen aan dat u in Dohuk over een sociaaleconomisch netwerk beschikt waarop u kan terugvallen. U hebt immers vier zussen en vier broers die allen in het district Amedi wonen (verklaring DVZ, p.7, punt 17), en waarvan twee broers als peshmerga dienen aan het front in Kewer (CGVS, p.9 en p.15). Met de broers en zussen die in het dorp Hetiti wonen hebt u van tijd tot tijd nog contact (CGVS, p.9). Met uw ouders hebt u nog steeds af en toe contact via Messenger (CGVS, p.14). U verklaarde ook familie te hebben in de dorpen Deroluk en Sheladize (CGVS, p.15). Maar ook los van contacten met familieleden mag van u verwacht worden dat u in staat bent om zich opnieuw in de KAR te vestigen en op zelfstandige wijze in uw levensonderhoud te voorzien. U bent immers een volwassen, fysiek gezonde man die tot het zesde middelbaar school liep (CGVS, p.7). U beschikt over voorgaande werkervaring in meerdere sectoren en hebt reeds in Dohuk, Akre en Erbil gewoond. U verbleef twee à drie maanden in Dohuk en werkte er in een restaurant; in Akre werkte u als bewaker in een aardoliebedrijf; en in Erbil werkte u als bewaker bij een bouwbedrijf (CGVS, p.10 en p.12). Dit toont aan dat u reeds bekend bent in deze steden en in staat was er in uw levensonderhoud te voorzien. Ook hebt u ervaring in het hoeden van vee en het uitbaten van een winkel (CGVS, p.13 en 31).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in Noord-Irak waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw originele identiteitskaart neer, afgeleverd op 17 juli 2013 te Deroluk; en foto's van de grafzerken van M. T., gestorven op 19 maart 2015, en diens zoon N., gestorven op 4 december 2009. Deze documenten staven uw identiteit en uw herkomst uit de KAR, evenals het overlijden van M. T. en zijn zoon. Dit zijn gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. Deze documenten doen dan ook niets af aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 tot 48/5, 51/4, §3, 52, §2, tweede lid, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij zet het middel uiteen als volgt:

"Artikel 1 van het Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève beschouwt als vluchteling:

"Elke persoon die zich buiten zijn land van herkomst bevindt en die de bescherming van dat land niet eer kan of wil inroepen omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, religie nationaliteit, zijn behoren tot een sociale groep, of zijn politieke overtuiging".

De vrees voor vervolging moet conform artikel 48/3 §2 VrW. voldoende ernstig zijn en volgens de Memorie van Toelichting {Pari. St. Doc. 51-2478/001, p. 82} kan de vervolging ook ontstaan in de vorm van administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die ofwel op zichzelf het karakter hebben van vervolging, ofwel naar de vorm legaal zijn maar met het oog op vervolging worden misbruikt ofwel in overtreding met de wet worden uitgevoerd en voldoende ernstig zijn om een terugkeer naar het land van herkomst uit te sluiten.

Bovendien moet het om een politieke vervolging gaan, namelijk omwille van ras, religie, nationaliteit, zijn behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging. Er moet ook een verband zijn tussen de vervolging en de grond (art. 48/3 §3 VrW).

Vervolging op grond van ras moet voornamelijk worden aangenomen in gevallen waarin de auteur van de vervolging de door hem vervolgte personen op grond van een feitelijk of vermeend verschil beschouwt als behorend tot een andere raciale groep dan de zijne en wanneer daarin de grond van zijn optreden of de vrees voor vervolging is gelegen (Pari. St. Doc 51-2478, p. 82).

De asielzoeker moet zijn vrees voor vervolging of op risico op ernstige schade niet bewijzen, doch moet hij deze aannemelijk maken. en zulks met alle middelen die hij zou kunnen uitbrengen.

Daarenboven moet hij/zij een geloofwaardig relaas naar voren brengen.

De verklaringen van een asielzoeker kunnen voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid als vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, coherent en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten.

De bewijslast rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling en hij moet in de mate van het mogelijke bewijzen aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Nadat een kandidaat- vluchteling aan de bewijslast die op hem rust heeft voldaan, is het vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet nagaan om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te onderzoeken en te beoordelen. Als uiteindelijk al het beschikbare bewijsmateriaal onderzocht is en de algemene geloofwaardigheid van de kandidaat-vluchteling afdoende is, dan dient hem het voordeel van de twijfel te worden toegekend. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, januari 1992, blz. 53, randnr. 205).

Er bestaat met andere woorden een gedeelde bewijslast tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen. De kandidaat-vluchteling moet geloofwaardige verklaringen afleggen en die zo goed mogelijk met bewijsstukken onderbouwen. Het Commissariaat-generaal is de enige asielinstantie met onderzoeksbevoegdheid en op haar rust dan ook een zekere 'onderzoeksplicht'.

Het UNHCR, wiens asielprocedurele richtlijnen en adviezen de Belgische asielinstanties plegen over te nemen, verduidelijken in een nota onder meer het volgende over de bewijslast en de geloofwaardigheid bij asielaanvragen:

"[...] there is no necessity for the adjudicator to have to be fully convinced of the truth of each and every factual assertion made by the applicant.

[...] Inability to remember or provide all dates or minor details, as well as minor inconsistencies. insubstantial vagueness or incorrect statements which are not material may be taken into account in the final assessment on credibility, but should not be used as decisive factors.

[...] Failure to produce documentant evidence to substantiate oral statements should, therefore, not prevent the claim from being accepted if such statements are consistent with known facts and the général credibility of the applicant is aood.

[...] Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable of being believed.

[...] Where the adjudicator considers that the applicant's story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant's claim: that is, the applicant should be given the "benefit of the doubt".

[...] there is no requirement to prove well-foundedness conclusively beyond doubt, or even that persecution is more probable than not. To establish "well-foundedness", persecution must be proved to be reasonably possible. "

(Office of the UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee claims, 16 december 1998, paragrafen 8-12 en 17)

De rechtsleer geeft enkele richtlijnen omtrent de afwegingen die moeten gedaan worden alvorens te kunnen oordelen over de geloofwaardigheid van een asielverzoeker bij het vaststellen van tegenstrijdigheden, zoals onder meer blijkt uit een uitgebreid rapport van de Canadese Immigratie- en Vluchtelingencommissie over de rechtspraak hieromtrent:

"[...] when assessing the credibility of a claimant, it is important to remember that all of the evidence, both oral and documentary, must be considered and assessed, not just selected portions of the evidence. Thus [...] should not selectively refer to evidence that supports its conclusions without also referring to evidence to the contrary. Furthermore, when assessing all of the evidence, it must be assessed together, not parts of it in isolation from the rest of the evidence. Evidence should, therefore, be treated in a consistent manner. [...] [...] The existence of contradictions or inconsistencies in the evidence of a claimant or witness is a well accepted basis for a finding of lack of credibility. As discussed later (...), the discrepancies must be sufficiently serious and must concern matters that are relevant to the issues being adjudicated to warrant the adverse finding. [...]

The Federal Court has identified the following general factors as relevant to the assessment of inconsistencies or discrepancies:

[...] The discrepancies relied on by the Refugee Division [CRDD] must be real [...]. The Refugee Division must not display a zeal "to find instances of contradiction in the claimant's testimony ... it should not be over-vigilant in its microscopic examination of the evidence" [...]. The alleged discrepancy or inconsistency must be rationally related to the claimant's credibility [...]. Explanations which are not obviously implausible must be taken into account [...].

[...] Moreover, another line of cases establishes the proposition that the inconsistencies found by the Refugee Division must be significant and be central to the claim [...] and must not be exaggerated [...]. "

(Immigration and Refugee Board, Refugee Protection Unit, Assessment of Credibility in Claims for Refugee Protection, Canada, januari 2004, blz 11 en 23-26).

Rekening houdend met deze richtlijnen omtrent het vaststellen van tegenstrijdigheden en het belang ervan voor het bepalen van de geloofwaardigheid van een asielverzoeker, blijkt na toepassing ervan op de vele elementen in het administratieve en rechtsplegingsdossier duidelijk dat tegenpartij in de bestreden beslissing op een onredelijke en onrechtmatige wijze tot de conclusie komt dat verzoeker zijn verklaringen ongeloofwaardig, en bijgevolg zijn asielaanvraag ongegrond, zouden zijn. Tegenpartij had, bij een correcte invulling van de bewijslast in casu een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in hoofdzaak van verzoeker dienen te weerhouden, of minstens twijfel - in welk geval zij verzoeker het voordeel van de twijfel had kunnen én moeten toekennen. De bestreden beslissing mist dan ook voldoende feitelijke en juridische motivering en tegenpartij schendt de algemene en de bijzondere wettelijke motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Art. 48/3, §2 Vw. bepaalt immers, in uitvoering van artikel 9 richtlijn 2004/83/EG, wat onder "daden van vervolging" in de zin van art. 1A2 van het Verdrag van Genève moet verstaan worden:

- de daden van vervolging moeten ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 EVRM;

- ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen zoals hierboven omschreven;

Deze daden kunnen onder meer de vorm aannemen van (het gaat in casu om een niet beperkende opsomming¹):

- vervolging of bestraffing wegens de weigering legerdienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van legerdienst strafbare feiten of handelingen impliceert die onder de uitsluitingsgronden van art. 55/2, §1 Vw. vallen.

Personen die gedwongen worden om hun land te verlaten omwille van oorlogsomstandigheden zijn in beginsel geen vluchtelingen, evenwel kan een buitenlandse bezetting het begin zijn van een vervolging op grond van één van de vijf gronden zoals voorzien in art. 1A2.2

Conform art. 48/3, §3 Vrw. moet er bovendien een verband zijn van daden van vervolging en de gronden van vervolging.

Verwerende partij meent dat verzoeker de jegens hem tót stand gekomen vervolgingsfeiten niet op een geloofwaardige wijze naar voren heeft gebracht, aangetast door een aantal inconsistente en tegenstrijdige verklaringen.

Verzoeker vreest thans ernstig voor zijn leven en hij blijft echter volharden in de problemen in het land van herkomst als een Soennitische minderheid, die in het Noorden van Irak woonachtig was.

Bovendien verwijst verzoeker naar de volgende pertinente bronnen (Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak; April 2015) ten einde onmiskenbaar aan te tonen dat de situatie in Irak (in concreto in het Noorden van Irak) er niet zo rooskleurig uit ziet zoals stevast voorgehouden wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing. Immers:

"ISIS geleide opstandelingen pleegden aanslagen in vrijwel geheel Centraal- en Zuid- Irak en in toenemende mate ook richting de grensgebieden van de KAR. Het aantal gerichte moordaanslagen met kleine wapens en gecoördineerde zelfmoordaanslagen met als doel zoveel mogelijk burgerslachtoffers te maken is sinds vorige verslagperiode toegenomen. Reden hiervoor zou onder andere zijn dat ISIS zich sinds eind 2014 in een toenemende defensieve positie bevindt. Het feit dat ISIS in staat blijkt aanslagen te blijven plegen in gebieden waarvan eerder gemeld werd dat het daaruit verdreven zou zijn, zoals in Al-Baghdadi en in de zuidelijke Baghdad Belt, toont aan dat het nog steeds een bepaalde mate van organisatie en bewegingsvrijheid in die gebieden heeft. Evenals in voorgaande verslagperiode vond het merendeel van de aanslagen plaats in de provincie Bagdad, gevolgd door de provincies waar momenteel gevochten wordt. In de overwegend sjiiitische provincies in het zuiden vinden eveneens aanslagen plaats, zij het in mindere mate vergeleken met andere provincies. Doorgaans betreft het hier geen aanslagen door soennitische gewapende groeperingen, maar lijken er regelmatig tribale of criminele redenen aan deze aanslagen ten grondslag te liggen. Evenals in voorgaande verslagperiode voerde ISIS systematische gerichte aanslagen uit op onder meer leden van de Iraakse veiligheidsorganisaties, overheidspersoneel, politieke, religieuze en gemeenschapsleiders, werknemers in het onderwijs en de gezondheidszorg.⁶⁷ De gerichte moordaanslagen waren niet enkel gericht tegen sjiieten, maar ook tegen gematigde soennieten en soennieten die met of voor de overheid werken. In het algemeen richtten de aanslagen zich tegen iedereen die het gezag van ISIS niet erkent, die zich tegen ISIS-gezag verzet of daarvan verdacht wordt en tegen mensen die gelieerd zijn aan de regering. Hoewel cijfers moeilijk te verifiëren waren, was in de loop van de verslagperiode een toename waar te nemen van (massa-)executies die al dan niet publiekelijk plaatsvonden. In gebieden waar ISIS verdreven is, worden geregeld massagraven ontdekt." "Sinds de opmars van ISIS en de daarmee gepaard gaande verslechterde veiligheidssituatie in Irak in 2014, zijn de sektarische en etnische spanningen in geheel Irak gestegen en is de homogenisering toegenomen, ook in Bagdad. Met name voor soennieten en sjiieten is het van groot belang dat zij zich vestigen in een gebied/wijk van hun eigen sektarische stroming. Doorgaans vluchten ontheemden niet naar een willekeurig gebied, maar kiezen zij voor een plek waar zij een tribale, religieuze, etnische of politieke connectie hebben. In Irak, inclusief de KAR, is de kans groter dat ontheemden afhankelijk worden van overheidsbijstand of humanitaire hulp als zij geen banden hebben met het gebied. "5 "Sektarisch gemotiveerd geweld nam in de verslagperiode verder toe. Zowel soennitische groeperingen als sjiiitische milities maakten zich hier schuldig aan. Evenals in voorgaande verslagperiode vond het geweld in geheel Centraal- en Zuid- Irak plaats, echter in deze verslagperiode vond sektarisch geweld ook steeds meer plaats in de noordelijke provincies van Centraal-Irak met name op plaatsen die door sjiiitische milities bevrijd zijn van ISIS. "6 "In voorgaande verslagperiode had ISIS delen van de provincies Anbar, Ninewa, Salaheddin en Diyala weten te veroveren op de Iraakse en Koerdische veiligheidsstroepen. Medio september 2014 hadden de door ISIS geleide opstandelingen onder meer de volgende steden in handen: Mosul (Ninewa), Tai Afar (Ninewa), Sinjar (Ninewa), Sharqat (Ninewa), Hawija (Ta'mim/Kirkuk), Zowiya (Salaheddin), Jalula (Diyala), Fallujah (Anbar), Rutba (Anbar), Ana (Anbar), Rawa (Anbar) en Qaim (de grensplaats in Anbar aan de Iraaks-Syrische grens; ook de Syrische kant van de grens (Abu Kamal) is in handen van ISIS. "

"In september 2014 heeft de KRG met het oog op mogelijke aanvallen van ISIS de veiligheidsmaatregelen in de KAR aangescherpt. Zo werden verspreid over de hele KAR meer leden van veiligheidsorganisaties ingezet. Ook zijn extra mobiele controleposten opgezet en worden identiteitsdocumenten strenger gecontroleerd. Met name soennitisch Arabische ontheemden worden bij controleposten richting de KAR regelmatig, maar naar het zich laat aanzien nog niet stelselmatig, de toegang geweigerd..."

"De veiligheidssituatie in de KAR werd onder meer bedreigd door toegenomen ISIS aanvallen langs de grenzen van gebieden die onder Koerdische controle staan, met name ten oosten van Ninewa, langs de grenzen van de provincie Erbil. Slechts 50 kilometer van de hoofdstad Erbil, in de provincie Ninewa, liggen Gwer en Makhmour waar in de verslagperiode hevige gevechten zijn gevoerd..."

Sinds het einde van de voorgaande verslagperiode voert ISIS regelmatig offensieven uit tegen de Koerden in betwiste gebieden die onder de facto controle van de Peshmerga staan. Het merendeel van de betwiste gebieden, evenals een aantal gebieden die voorheen onder controle stonden van de Iraakse veiligheidstroepen, zou aan het eind van onderhavige verslagperiode onder controle van de Koerdische Peshmerga staan. Deze betwiste gebieden vallen de facto (maar niet de jure) onder Erbil mede omdat de KRG gebied dat door de Peshmerga bevrijd is beschouwt als gebied dat onder de verantwoordelijkheid van de KRG valt.⁷

"Om veel gebieden en steden in Irak wordt hevig gevochten tussen de Iraakse en/of Koerdische veiligheidstroepen enerzijds -in samenwerking met of ondersteund door de soennitische sahwa-milities en PMU - en de door ISIS geleide soennitische opstandelingen anderzijds. Lokale stammen spelen soms ook een belangrijke rol in de strijd om een bepaald gebied. Soms aan de zijde van het Iraakse leger, maar ook aan de kant van de opstandelingen. Bovendien komt het voor dat lokale stammen de rol van mediator op zich nemen en met ISIS of andere gewapende groeperingen tot een akkoord proberen te komen, zodat de opstandelingen de desbetreffende plaats verlaten. In november 2014 zou tribale bemiddeling in Ninewa er toe geleid hebben dat twaalf journalisten werden vrijgelaten door ISIS.

Aangezien de stelling van verwerende partij derhalve niet afdoende, draagkrachtig en deugdelijk is.

Dit alles bewijst dat er bewust wordt gezocht naar een stok om de hond te slaan en dat er dat er geen enkele inspanning wordt gedaan om de bewijzen verder te onderzoeken, maar deze integendeel bij voorbaat al ongeldig worden verklaard, temeer daar de stelling dat verzoeker ernstig voor zijn leven vreest vanwege de militie - alwaar dagdagelijks onschuldige mensen worden ontvoerd en op gruwelijke wijze afgeslacht - steunt op actuele en pertinente bronnen.

De verklaringen van verzoeker kunnen geen afbreuk doen op deze objectieve gegevens.

Uit wat voorafgaat kan er worden geconstateerd dat verzoeker rechtstreeks of onrechtstreeks problemen heeft ondervonden ni. een politieke vervolging in het land van herkomst omwille van hun ras en het behoren tot een bepaalde sociale groep. Er is in casu tevens een verband tussen de vervolging en de arond en zulks werd niet nader onderzocht door verwerende partij (art. 48/3 §3 VrW).

De rechtspraak van de Raad benadrukte herhaaldelijk dat het aan de asielzoeker zelf toekomt om zijn nood aan bescherming aannemelijk te maken, met alle daartoe mogelijke bewijzen, quod certa est in hoofde van verzoeker.

len.tweede bezit de asielzoeker de plicht de waarheid te vertellen en moet alle elementen in een geloofwaardige en samenhangende verklaring naar voor brengen, vrij van fundamentele tegenstrijdigheden. De bewijslast rust in beginsel op de asielzoeker zelf.

Deze bewijslast gaat echter niet zo ver dat de asielzoeker moet aantonen dat de gevreesde vervolging ook daadwerkelijk zal plaatsvinden.

Het bestaan van objectieve feiten die bewijzen dat er aanleiding is tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging volstaat, wat in casu het geval is gelet op de actuele situatie in Irak.

Verzoeker verwijst in het verlengde hiervan naar het Ambtsbericht Veiligheidssituatie inzake Irak van April 2015, waarvan de berichtgeving veel accurater, objectiever en recenter is dan de bronnen waarnaar verwerende partij naar verwijst.

Verzoeker heeft dan ook ontegensprekelijk in de mate van het mogelijke bewijsstukken aangebracht om zijn verklaringen in het kader van zijn asielrelaas te ondersteunen.

Bijgevolg heeft hij de bewijslast vervuld die op hem rust en getuigt de overweging van tegenpartij dat verzoeker ongeloofwaardig zou zijn bij gebrek aan bewijsstukken van een schending van de motiveringsplicht.

Het gegeven dat verzoeker volgens verwerende partij vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt ter zake doet geen afbreuk aan de kern van zijn asielrelaas en de onmiskenbare ernstige situatie in Irak.

Bij de uiteindelijke beoordeling van de geloofwaardigheid moet men rekening houden met de onmogelijkheid om zich alle gegevens of minder belangrijke gegevens te herinneren of die weer te geven.

Verzoeker heeft de kern van de precieze oorzaak van zijn problematiek uitbundig aan verwerende partij uitgelegd en bovendien heeft hij diverse originele stukken naar voren gebracht inzake zijn problematiek in Irak, alwaar - zelfs in het noorden van het land - dagdagelijks willekeurig geweld tegen onschuldige personen schering en inslag is.

Door daarnaast in de bestreden beslissing niet zorgvuldig alle voorhanden zijnde elementen af te wegen en te betrekken bij haar besluitvorming, geen rekening te houden met de relevantie van de details voor verzoeker zijn vrees voor vervolging en een overmatig groot gewicht toe te kennen aan verklaringen over enkele niet-substantiële details, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en bijgevolg ook haar motiveringsplicht.

Verwerende partij pint zich op minder belangrijke tegenstrijdigheden, onbelangrijke vaagheden of onjuiste verklaringen die niet van wezenlijk belang zijn, en deze argumenten zouden niet als beslissende factoren worden gehanteerd, met dien verstande dat er van fundamentele

tegenstrijdigheden zoals door verwerende partij wordt aangehaald in de bestreden beslissing, in casu geen sprake van kan zijn waardoor voormelde motivering tevens als niet afdoende, draagkrachtig en deugdelijk dient te worden geëtiketteerd.

In de praktijk wordt de bewijslast, die aanvankelijk op de asielzoeker rust, verschoven naar een "gedeelde bewijslast": i.e. door de asielzoeker en de beoordelende instantie zelf in die zin dat de beoordelende instantie de pertinente feiten helpt vast te stellen en te evalueren op basis van de informatie waarover de beoordelende instantie beschikt.

De behandelende instantie moet de verklaringen vergelijken met algemeen beschikbare informatie en natrekken waar nodig, wat in casu niet gebeurd is, temeer daar verzoeker zijn problematiek een actuele algemeen gekende info is.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat bij de materiële onmogelijkheid om de feiten te bewijzen de eigen verklaringen van de asielzoeker volstaan voor zover die samenhangend en geloofwaardig zijn. In dit geval kent men het voordeel van de twijfel toe aan de asielzoeker, wat in het voorliggend geval niet gebeurd is¹⁰.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen.

Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Tegenpartij schendt met de bestreden beslissing de genoemde beginselen van behoorlijk bestuur, die haar ervan dient te weerhouden doelbewust een interpretatie van de verklaringen van verzoeker te zoeken, waardoor zou blijken dat ze tegenstrijdig zijn met andere verklaringen, als ook een coherente, niet-contradictoire interpretatie mogelijk is.

Diezelfde beginselen van behoorlijk bestuur verplichten haar eveneens rekening te houden met het geheel van afgelegde verklaringen en ander bewijsmateriaal, zonder elementen ervan geïsoleerd te bekijken en de elementen die de geloofwaardigheid van verzoeker ten goede komen te negeren.

Tegenpartij diende alle elementen uit het dossier als een geheel te benaderen en ze te vergelijken met de algemeen gekende feiten, om op basis daarvan een oordeel te vellen over de algemene geloofwaardigheid van verzoeker.

Uit het administratieve dossier blijkt, zoals hoger uiteengezet, dat tegenpartij met de bestreden beslissing deze beginselen geschonden heeft.

In voorliggend geval had tegenpartij op een redelijke en logische wijze en op basis van de elementen uit het administratieve dossier minstens een interpretatie aan verzoekers verklaringen kunnen geven waardoor zij niet, of minder uitgesproken, tegenstrijdig zouden blijken met andere verklaringen.

Het is echter uitermate onredelijk de algemene geloofwaardigheid van verzoeker en de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging integraal te laten afhangen van slechts enkele elementen, in plaats van het gehele dossier en de heersende ernstige situatie in Irak en in het noorden van het land (Koerdische Autonome Regio).

Uit dergelijke vaststelling kan dan ook enkel afgeleid worden dat tegenpartij op onrechtmatige wijze en door middel van een puristische interpretatie over minor details tegenstrijdigheden heeft pogen bloot te leggen in verzoekers verklaringen met als enige bedoeling zijn geloofwaardigheid te ondergraven en zijn asielrelaas als bedrieglijk te catalogiseren.

Verder getuigt het ook niet van behoorlijk bestuur dat tegenpartij in de bestreden beslissing eenzijdig focust op dergelijke, verklaarbare, tegenstrijdigheden, zonder dat uit de bestreden beslissing naar voren komt dat hij ook maar enige aandacht gehad heeft voor de omstandige gedetailleerde en coherente verklaringen van verzoeker over de kern van zijn asielrelaas als soennitische minderheid.

In de bestreden beslissing blijft volledig ongemotiveerd waarom tegenpartij geen aandacht schonk aan de vele cruciale details van zijn relaas, waarover zij consistent, geloofwaardig en zonder de minste tegenstrijdigheid verklaringen aflegt.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 2 en 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing bevat aldus allerminst een voldoende motivering, op zijn minst niet geloofwaardig.

Tot slot. blijkt uit de bestreden beslissing niet waarom verzoeker ook het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd wordt. Tegenpartij beperkt zich tot een conclusie dat verzoekster "niet in aanmerking [komt] voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet", zonder dat zij daar afdoende argumenten voor aandraagt.

Verzoeker toont zijn identiteit, herkomst en verblijfplaatsen voor zijn komst naar België zonder meer aan en verwijst naar de bronnen toegevoegd in de voetnoten en zoals hierboven aangehaald.

De situatie in Koerdische Autonome Regio (KAR) voor een soennitische psolim is bijzonder wankel en erg gevaarlijk.

Tegenpartij wijdt zelfs geen objectief onderzoek en woord aan de motivering van zijn weigering verzoeker subsidiaire bescherming te verlenen.

Een summiere verwijzing naar documenten toegevoegd aan het dossier volstaat in casu niet.

Het is in casu voldoende dat aangetoond wordt dat de afkomst van de asielzoeker vaststaat en dat de algemene toestand in het land van herkomst bedreigend is voor de gehele bevolking van een land¹¹.

Het louter verwijzen naar de motivering van de weigering van het vluchtelingenstatuut volstaat daartoe niet. Dezelfde feiten waarover verzoeker verklaringen aflegde tot het bekomen van het vluchtelingenstatuut, dienen immers aan de definitie van de subsidiaire bescherming getoetst te worden, die volledig verschillende wettelijke toepassingsvoorwaarden heeft.

Tegenpartij negeert deze 'algemeen bekende feiten' en ondermijnt ten gevolge daarvan ten onrechte verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat zijn vrees om bij een terugkeer naar Irak vervolging te kunnen ondergaan door de autoriteiten of minstens een reëel risico te lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf, waarvoor de artikelen 48/3 tot en met 48/5 van de Vreemdelingenwet en de Vluchtelingenconventie bepalen dat er bescherming tegen geboden dient te worden.

Uit de bestreden beslissing valt niet op te maken hoe tegenpartij tot de conclusie komt dat er geen sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade, wat de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut zou verantwoorden.

Verzoeker heeft dan ook geen enkele inzicht verworven in de weigeringsmotieven, noch kan hij opmaken hoe ze er eventueel nuttig rechtsmiddelen tegen zou kunnen aanwenden, zodat zelfs het normdoel van de motiveringsplicht niet vervuld is.

Tegenpartij toont dan ook onvoldoende aan waarom verzoeker geen 'reëel risico op ernstige schade' zou lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch of dit zelfs maar onderzocht werd, terwijl artikelen 48/4 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet haar daar wettelijk toe verplichten.

Nochtans heeft verzoeker aan zijn bewijsplicht voldaan en blijkt uit zijn verklaringen tijdens het gehoor voor tegenpartij en uit de 'algemeen gekende feiten' waarover onder meer de hoger aangehaalde objectieve bronnen berichten, dat zij weldegelijk minstens een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf mag vrezen bij een terugkeer naar haar land van herkomst, waarvoor de artikelen 48/2, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet in bescherming voorzien.

Tegenpartij schendt op dit punt overduidelijk de genoemde wetsartikelen, de materiële en formele motiveringsplicht en de bestuurlijke zorgvuldigheidsplicht.

Concluderend mag dan ook gesteld worden dat verzoeker zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te hebben vermeld.

Zijn verklaringen zijn coherent, geloofwaardig en niet tegenstrijdig met actuele algemeen gekende feiten in Irak. Hij heeft de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt als een soennitische moslim wonende in Koerdische Autonome Regio (KAR) en diverse formele documenten neergelegd, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoeker als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Tegenpartij had minstens dienen te erkennen dat er 'zwaarwegende gronden' bestaan om aan te nemen dat verzoeker 'wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert', 'een reëel risico op ernstige schade' zou lopen en haar bijgevolg de subsidiaire beschermingsstatus had moeten toekennen.

Door hem dat daarentegen in de bestreden beslissing elk van beide beschermingsstatuten te weigeren, schendt tegenpartij de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5, 52, §2, 57/6, 2de lid, 62 en 77 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de algemene motiveringsplicht en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

Uit het voorgaande uiteenzetting blijkt dat de bestreden beslissingen niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunen op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Stukken

De verzoeker legt geen aanvullende stukken neer, noch bij zijn verzoekschrift, noch ter terechtzitting.

Met een aanvullende nota van 20 februari 2018 legt de verwerende partij aanvullende landeninformatie neer. Het gaat om:

- 'COI Focus' "De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio", 18 augustus 2017;

- 'COI Focus Irak': "*De bereikbaarheid van de Koerdisch Autonome Regio via de lucht*", 20 oktober 2017.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4, §§ 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dienen gelezen te worden, volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat:

(i) verzoekers vrees met betrekking tot de vrees voor bedreigingen door de familie van N., door zijn vroegere relatie met Z. en de daaropvolgende overlijdens van N. en diens vader M. T., blijkt onvoldoende zwaarwichtig om een grond tot bescherming te zijn;

(1) uit verzoekers verklaringen blijkt een gebrek aan ernst van de bedreigingen tussen 2009 en 2012 en een gebrek aan ernst van de twee dreig telefoons die hij ontving. Verzoeker verklaarde dat hij in december 2009 het dorp verliet wegens mondelinge bedreigingen door M. T. en woonde van december 2009 tot 2012 in Dohuk, Akre en Erbil. Hij antwoordde bevestigend op de vraag of hij in Akre, Erbil en Dohuk gecontacteerd werd door de familie van N.. Gevraagd om dit toe te lichten verwees hij naar een voorval toen hij vee aan het hoeden was in het dorp Piran, vlakbij het dorp Hetiti, en naar twee dreig telefoons uit 2009 en 2015. Gedurende zijn verblijf in deze steden werd hij echter nooit *persoonlijk* benaderd door de familie van N., en blijkt aldus dat hij daar buiten het bereik van hun doodsb bedreigingen was. Wat betreft de dreig telefoons ondernam verzoeker geen enkele poging om van telefoonnummer (gsm) te veranderen (CGVS, p.27). Het feit dat een dergelijke eenvoudige oplossing om niet opgespoord te worden, niet bij hem opkwam, toont het gebrek aan ernst van de doodsb bedreigingen aan;

(2) het gebrek aan ernst van de bedreigingen blijkt ook verzoekers terugkeer naar het dorp in 2012 en zijn verblijf aldaar tot 2015. Verzoeker verklaarde immers dat hij in 2012 terugkeerde naar Hetiti omdat het probleem was opgelost door een vergadering met de dorpsoudste en stammenoverleg tussen verzoekers stam en die van M. T. (CGVS, p.13, pp.27-28 en vragenlijst DVZ, vraag 3.5). De andere dorpingen steunden verzoeker en zeiden hem zich niet zoveel van de situatie aan te trekken (CGVS, p.31). Hieruit blijkt dat verzoeker kon rekenen op de steun en sympathie van de andere dorpingen, de

dorpsoudste en de vooraanstaande personen uit het dorp. M. T. verklaarde dat hij de uitkomst van de vergadering niet respecteerde en bleef bedreigingen uiten, waarop de dorpsoversten zeiden dat ze verzoeker verder niet meer konden helpen (CGVS, p.31). Ondanks de veelvuldige bedreigingen van 2012 tot maart 2015 bleef verzoeker in het dorp wonen. Verzoeker verklaarde dat hij veel binnenbleef omwille van de bedreigingen en zijn psychologische toestand, maar hij baatte gedurende deze periode mee de winkel van zijn familie uit en werkte als herder (CGVS, p.13, p.27 en p.31). De steun van alle dorpelingen voor verzoekers positie, en het feit dat hij het niet nodig achtte onder te duiken, tonen aan dat de doodsb bedreigingen van de familie van N. niet ernstig te nemen waren;

(3) De bedreigingen sinds het overlijden van M. T. zijn evenmin voldoende ernstig om een grond tot internationale bescherming te zijn. Verzoeker verklaarde dat M. T. op 19 maart 2015 overleed door een verkeersongeval en dat zijn zoon I. verzoeker tijdens de begrafenis hiervan beschuldigde en doodsb bedreigingen uitte (CGVS, p.19). Verzoeker was zelf niet aanwezig op de vergadering en vernam dit van zijn vader. Op aandringen van zijn vader verliet verzoeker het dorp op 22 maart 2015 (CGVS, p.31-32). Na de begrafenis ontving verzoeker een dreigetelefoon van I. (CGVS, pp.26-27). De familie van N. uitte al vijf jaar lang, sinds eind 2009, veelvuldig agressieve, doch totaal irrationele doodsb bedreigingen die nooit verdere gevolgen hadden. Verzoeker sprak in het dorp nooit persoonlijk met I. over het overlijden van M. T. en de nieuwe beschuldiging, noch heeft hij getracht om te bemiddelen of overheidsbescherming in te roepen. Verzoeker verklaarde dat I. en zijn vier broers als peshmerga in Barza gestationeerd waren en dat zij voornamelijk daar dienst deden (CGVS, pp.32-33). Het feit dat de overgebleven mannelijke familieleden zelden in het dorp aanwezig waren, ondermijnt verder de ernst van de bedreiging. Verzoeker verklaarde bovendien dat zijn familie in het dorp intussen met rust gelaten wordt (CGVS, p.33). Hieruit blijkt dat de familie van M. T. zich allerm minst bezighoudt met het opsporen van verzoekers verblijfplaats of het najagen van zijn persoon.

(ii) Verzoekers psychische problemen houden op zich geen verband met de criteria van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming, vermeld in artikel 48/4 van dezelfde wet.

(iii) De stavingsdocumenten die verzoeker voorlegt, een originele identiteitskaart afgeleverd op 17 juli 2013 te Deroluk, de foto's van de grafzerken van M. T. en diens zoon N., staven enkel verzoekers identiteit en herkomst uit de KAR, evenals het overlijden van M. T. en zijn zoon. Deze elementen worden op zich niet betwist. Ze doen echter geen afbreuk aan hogerstaande gebrek aan ernst en zwaarwichtigheid van de feiten die worden ingeroepen als grond voor verzoeker om internationale bescherming.

Verzoeker beperkt zich in de uiteenzetting van zijn middel tot een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de bewijslast in asielp procedures, zonder daarbij enige inhoudelijke kritiek te uiten op de motieven van de bestreden beslissing *in concreto*. De enige concrete grieven die hij aanvoert zijn de beoordeling van de veiligheidssituatie en het feit dat hij *"blijft volharden in de problemen in zijn land van herkomst als een Soennitische minderheid, die in het Noorden van Irak woonachtig was."* Waar verzoeker hierbij verwijst naar de algemene veiligheidssituatie, verwijst de Raad naar de bespreking van de subsidiaire beschermingsstatus hieronder. Waar verzoeker aanvoert dat hij een samenhangend en geloofwaardig relaas naar voren bracht, vrij van fundamentele tegenstrijdigheden, gaat verzoeker er geheel aan voorbij dat geenszins werd geoordeeld dat hij tegenstrijdige verklaringen of ongeloofwaardige verklaringen aflegde, doch enkel dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat de aangevoerde vervolgingsgronden onvoldoende ernstig zijn.

Met een theoretische uiteenzetting omtrent de onderzoeksplicht, de geloofwaardigheid en de bewijslast brengt verzoeker geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling. De Raad stelt vast dat de hoger uiteengezette motieven inderdaad blijken uit de verklaringen van verzoeker en aantonen dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging koestert.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. De subsidiaire beschermingsstatus

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, blijkt dat verzoeker in het verzoekschrift uitgebreid uitweidt over de (veiligheids-)situatie in de provincie en de stad Kirkuk.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet is er echter geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige, duidelijke en gedetailleerde wijze uiteengezet waarom niet kan worden aangenomen dat de situatie in de Koerdische autonome regio in het Noorden van Irak (KAR), bestaande uit de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. De motieven die dienaangaande in de bestreden beslissing zijn opgenomen, vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. Uit de informatie die verzoeker aanhaalt in het verzoekschrift, blijkt voorts geheel niet dat de situatie in het Noorden van Irak sedertdien dermate zou zijn gewijzigd dat deze zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in voormelde bepaling.

Verder wordt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') terecht vastgesteld dat het voor verzoeker als etnische Koerd mogelijk is om op een veilige en wettige manier te reizen naar, zich toegang te verschaffen tot en legaal te verblijven in voormelde regio. Verzoeker laat deze motieven in de bestreden beslissing ongemoeid.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in de KAR in het Noorden van Irak vestigt. Hierover wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich opnieuw in de KAR vestigt. U identificeert zichzelf immers als etnische Koerd (CGVS, p.5) en hebt tijdens uw verblijf in Irak ook altijd binnen de KAR gewoond (CGVS, pp.6-7). Ook uw identiteitskaart in 2013 werd in de KAR afgegeven, meer specifiek in Deroluk (CGVS, p.16). Hieruit blijkt dat u toegang hebt tot de nodige administratieve overheidsdiensten in de KAR. Ook tonen uw verklaringen aan dat u in Dohuk over een sociaal-economisch netwerk beschikt waarop u kan terugvallen. U hebt immers vier zussen en vier broers die allen in het district Amedi wonen (verklaring DVZ, p.7, punt 17), en waarvan twee broers als peshmerga dienen aan het front in Kewer (CGVS, p.9 en p.15). Met de broers en zussen die in het dorp Hetiti wonen hebt u van tijd tot tijd nog contact (CGVS, p.9). Met uw ouders hebt u nog steeds af en toe contact via Messenger (CGVS, p.14). U verklaarde ook familie te hebben in de dorpen Deroluk en Sheladize (CGVS, p.15). Maar ook los van contacten met familieleden mag van u verwacht worden dat u in staat bent om zich opnieuw in de KAR te vestigen en op zelfstandige wijze in uw levensonderhoud te voorzien. U bent immers een volwassen, fysiek gezonde man die tot het zesde middelbaar school liep (CGVS, p.7). U beschikt over voorgaande werkervaring in meerdere sectoren en hebt reeds in Dohuk, Akre en Erbil gewoond. U verbleef twee à drie maanden in Dohuk en werkte er in een restaurant; in Akre werkte u als bewaker in een aardoliebedrijf; en in Erbil werkte u als bewaker bij een bouwbedrijf (CGVS, p.10 en p.12). Dit toont aan dat u reeds bekend bent in deze steden en in staat was er in uw levensonderhoud te voorzien. Ook hebt u ervaring in het hoeden van vee en het uitbaten van een winkel (CGVS, p.13 en 31).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in Noord-Irak waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker onderneemt niet de minste poging teneinde deze motieven te betwisten of te weerleggen. Derhalve blijven deze onverminderd overeind.

Op basis van de voormelde vaststellingen dient te worden besloten dat verzoeker in de KAR in het Noorden van Irak beschikt over een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet. Bijgevolg is er met toepassing van deze bepaling geen behoefte aan (subsidiare) bescherming in hoofde van verzoeker.

2.4. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT